

Але їм слова на те реши не дано,
„Преч їм сказано.

Під час ярмарку нікгда славиго,
А тепер уже заєдбалого,
На самую взгарду знести їх казано,
Жеби стиіаіо.

Там кільки міщан мечем прикро стято,
Четвертому уши і носа утято,
А оіії трупи ховати заказали,
Псам торгати дали.

А других іще дано за поруку,
Радячи, що їм дадуть за муку,
Тільки потаємне ради якісь киують,
Що їм готують.

Більше убогий там єсть винуватий
І прудшей гниєть, ніжли богатий;
Хто зась ліпше пінязьми заложить,
Той ся не трівожить.

Немаш ся як розмовити з сусіди,
Бо потаємної зради повно завсїгди:
Там під вікнами і в ночі слухають,
Що розмавляють.

О ти Острогу, місто справедливе!
В тобі бували мешканці цнотливі;
Не їден тепер твоеї пригоди плаче,
Єсть хто і скаче.

Тись було хлібом завжди приходієві,
Ти убогому маткою студентові,
В тобі хто мешкав, нікгда не шкодував,
Хто ся шанував.

Тераз, нещастє! На що юж приходить!
Знати, юж за тое, подобно, заводить,